

عنوان مقاله:

نگرشی تطبیقی بر عدم تمرکز محلی در ایران

محل انتشار:

فصلنامه دانش حقوق عمومی، دوره 6، شماره 18 (سال: 1396)

تعداد صفحات اصل مقاله: 21

نویسنده:

مسلم آقایی طوق - استادیار دانشگاه علوم قضایی و خدمات اداری

خلاصه مقاله:

عدم تمرکز محلی از مهم ترین فنون مدیریت نظام های سیاسی بسیط و یکی از ابزارهای مهم برای مشارکت مردم در امور محلی بوده و عبارت است از اعطای شخصیت حقوقی به واحدها یا تقسیمات سرزمینی و شناسایی صلاحیت عام تصمیم گیری در امور محلی توسط شوراهای منتخب. اهمیت این اصل به حدی است که برخی از قوانین اساسی مانند قانون اساسی فرانسه بر آن تاکید کرده اند. در قانون اساسی جمهوری اسلامی ایران به این اصل اشاره نشده است. نگاهی به نظام شوراهای اسلامی در ایران و مقایسه ی آن با فرانسه نیز نشان می دهد با آنکه دو شورای شهر و روستا در ایران به طور مستقیم توسط مردم محل انتخاب می شود، واحدهای سرزمینی همچون شهر، شهرستان و استان فاقد شخصیت حقوقی اند و صلاحیت عام تصمیم گیری در امور محلی نیز ندارند. در نتیجه دو عنصر از عناصر سه گانه ی عدم تمرکز محلی در نظام حقوقی ایران مورد پذیرش واقع نشده است. به همین سبب، به نظر می رسد شوراهای اسلامی جلوه ای از اصل مشورت در اسلام هستند نه عدم تمرکز محلی؛ آن گونه که در حقوق اداری فرانسه وجود دارد. روش پژوهش حاضر تحلیلی-تطبیقی است.

کلمات کلیدی:

امور محلی، شخصیت حقوقی، شوراهای اسلامی، شورای شهر، عدم تمرکز محلی

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/985204>

